

ANCA NEDELUCU

Zăpezi de tei

Anca Nedelcu

Zăpezi de tei

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Virginia Lupulescu

Design și ilustrație copertă:
Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Rodica Crețu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEDELCU, ANCA

Zăpezi de tei / Anca Nedelcu. - București : Editura Trei, 2026

ISBN 978-606-40-3006-1

821.135.1

Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-3006-1

Capitolul 1

Revedere după 30 de ani, la școala care nu mai e

Act 1: Șapte foști, la întâmplare

De data asta sunt doar șapte, aleși dintr-un catalog școlar ca oricare altul, uitat prin arhive: Ana, Aurel, Bobi, Jean, Mirela, Sanda, Voicu. Șapte foști colegi, enumerați în ordine alfabetică, după numele lor mic. Despre ei este vorba, despre câteva momente din viețile lor, uneori intersectate, alteori paralele. Și despre alți câțiva dintre cei care le umplu existențele: ca la toată lumea, un copil, un soț, o nevastă, diferiți însoțitori de drum, un profesor, un prieten, o cunoștință...

De ce ei? Pentru că seamănă cu fiecare dintre noi, într-un fel sau altul. Ce au în comun cei șapte? Un gimnaziu, Școala 30, cea din cartierul Nord, din orașul Ploiești.

Și, poate, multe altele.

Act 2: Clădirea, cu ale ei

Cine a fost elev înainte de acel decembrie '89 știe cum era educația pe atunci. În anul în care îplineai șase ani până la 15 septembrie erai înscris la școala din cartier. Simplu. Dacă te aflai în jurul acestei vârste, în vara dinainte deveniai ținta unui comandament de învățătoare care veneau din casă în casă, interesate să-și noteze în registrul lor cartonat, cu stiloul lor lucios, numele bobocilor care urmau a se număra toamna. Ți se indica, dacă erai la oraș și existau mai multe opțiuni, școala în care urma să-ți petreci viitorii opt ani. După începerea anului școlar te duceai acolo pe jos, însoțit în primele săptămâni de un părinte, un bunic sau un frate mai mare. Apoi, când nici nu te gândeai, se decidea în familie că ești suficient de autonom ca să mergi singur. Și așa era, chiar funcționa. Ajungeai la școală în câteva minute; asta dacă nu erai genul visător cu ochii după alți ochi dulci, după fluturi — mulți pe atunci — sau după mașini, puține întâlnite pe drum.

Așa era și în Ploieștiul anilor 1980. În marginea lui nordică găseai două școli vecine, care împărțeau frățeste un gard ușor de stăpânit de pe ambele părți: Școala 30 și Școala 24.

Școala 30 semăna cu vecina ei de gard, Școala 24, ca de altfel și cu alte clădiri urbane cu scop similar: era un paralelipiped de două etaje, turnat în mijlocul unei grădini. Într-o parte a clădirii vedeai două petice de beton care purtau denumirea de teren de baschet și teren de fotbal. Totul era împrejmuț cu un gard care includea în proprietatea școlii și o jumătate de deal, derdelușul ier- nilor din cartierul Nord.

În curte mirosea mereu a recreație și a pudră de cretă, evadată prin geamul întredeschis al vreunei clase. Alteori se simțea un oarecare iz de corcodușe înciudat de acre, de iarbă arsă de căldură sau de omăt frământat de ghetе. Toate normalități ale curții unei școli tovărășești.

Cele două școli vecine erau despărțite nu doar de gardul cel verde, din sârmă tare, ci și de o nemărturisită rivalitate de cartier. Fiecare clădire se străduia să fie mai semeață decât cealaltă, fiecare curte își scotea la înaintare toate firele de iarbă în încercarea de a domina teritoriul alăturat. Și chiar și elevii se simțeau mai semeți în curtea școlii lor. Acolo le era locul de întâlnire în vacanțe, acolo jucau „Țară, țară, vrem ostași“, „Frunza“ sau încropeau câte un campionat de fotbal „prin eliminare“. Iar când traversau teritoriul vecin în drumul lor de la un magazin la altul, o făceau cu rapiditate și cu sentimentul unui transfug, alert și fără viză.

Școala 30 avea clase decent de mari, cu bănci prinse în cuie de parchet, căci așa era moda pe atunci. A rămas la fel și acum, în unele locuri? Da, poate. În fiecare sală găseai o tablă neagră, în creștetul căreia se iveau falnice portretele patriotice ale vremii: figura conducătorului suprem, stema țării și secera și ciocanul partidului.

În Școala 30 existau și laboratoare — de chimie, fizică și biologie — înzestrate cu toate cele necesare experimentelor. Care se făceau regulat. Și mai era și un cabinet de geografie plin cu hărți cu miros de meridiane și paralele. Iarăși, normalități ale școlilor de atunci. Pe lângă toate astea, existau și spații pentru orele de atelier, dotate cu mașini de cusut sau cu menghine, în funcție de genul participanților la activități.

Și da, desigur, exista și scara aceea cu ghivece pe trepte, scara profesorilor, cea pe care elevii nu erau deloc încurajați să pășească. Doar curajoșii și rebelii aveau tupeul pionieresc să o ia pe acolo. Fugeau într-un suflet între etaje, imprimând o vinovată țesătură de tălpi de teniși — chinezești sau de Drăgășani — pe împletitura pufoasă a covorului probabil roșu.

Între timp, spațiul acesta și-a înlocuit numele cu cifre; la un moment dat, Școala 30 s-a unit cu instituția vecină sub sigla unei școli sanitare, iar mai apoi a unui liceu tehnologic cu nume de sfânt. Sau cine mai știe ce alte scopuri a avut clădirea... Chiar dacă și-a rătăcit cifrele nu înseamnă că fosta Școală 30 ar refuza să găzduiască reuniunea unei promoții care și-a încheiat excursia de învățare acolo în urmă cu 30 de ani. Clădirea continuă să-și aștepte foștii elevi în același loc, statornică și nerăbdătoare să le trezească amintiri cu gust de vată de zahăr despre vremurile când școala chiar era altfel.

Act 3: Adunarea!

O revedere de 30 de ani de la terminarea gimnaziului are o magie aparte. E întâlnirea de la mijlocul vieții, e prilejul acela cu care te privești din afară, prin ochii celor alături de care ai crescut în atât de multe feluri. Cei disponibili, aflați sau nu pe aproape, cei mulțumiți de bilanțul reușitelor personale, cei nostalgici sau pur și simplu doar curioși n-ar putea să rateze momentul. Magnetismul întâmplărilor de acest fel e greu de ignorat, gândul la foștii parteneri din copilărie e prea seducător.

Colegii de la fosta a VIII-a B sunt aceiași și totuși diferiți. Poartă în priviri sclipirile de odinioară, dar fețele străjuite de un păr mai aspru — căci așa e firul alb, netrebnicul, mai țepos — sunt altfel: mai stinse, mai late, mai prelungi, brăzdate de ani. Acum, e clar, încap mai puțini colegi pe metru pătrat, căci fiecare pare să-și fi câștigat dreptul să ocupe mai mult spațiu în lumea asta. Evident, colecția de ochelari e semnificativ extinsă, ca și cea a pantofilor cu talpă ortopedică.

Nu cred, tu ești? și *Nu ne-am văzut de-o viață!* sunt cele mai frecvente exclamații, se aud peste tot. *Doamne, nu te-ai schimbat deloc!* e minciuna cel mai frecvent livrată și cea mai iertată. Ce mai contează două, trei măsurii în plus la haine, câteva fire cărunte și niște riduri aruncate neglijent pe ten când e atâta nostalgie în jur? Și cum să ratezi, din jena împlinirilor trupești sau a neîmplinirilor sufletești, întâlnirea cu martorii vârstei tale crude, colegii tăi, posesorii de amintiri comune, frumos rotunjite la colțuri de trecerea timpului?

Grupul deja adunat în fața școlii gravita în jurul Sandei. Ea ajunsese înaintea tuturor, ca în cei opt ani de gimnaziu: Albulescu Sanda, prima de pe prima pagină din catalog. Nimeni nu reușise să o detroneze din această poziție. Toate examenele începeau cu ea, la toate apelurile de prezență numele ei se auzea primul. Și Sanda se obișnuise să fie printre primii, în catalog și în afara lui.

Traversase nu doar gimnaziul (Școala 30, cum spuneam), ci și liceul (pedagogic, din sudul orașului) și facultatea (de chimie, da, materia aceea omorâtoare de nopți, visuri și medii) cu același nume, căci nu se căsătorise între timp. *M-am măritat cu școala*, spunea ea, fiindcă trăia pentru ce predă. Și chiar avea ambiția să

reabiliteze chimia, o materie cu logică pură și frumusețe fără margini. Cel puțin așa credea Sanda. Și alți câțiva ca ea, probabil... puțini.

Acum venise prima pentru că era gazda, organizatoarea evenimentului. Își asumase acest rol din proprie inițiativă, căci îi consolida prestanța și utilitatea socială. Și pentru că îi și plăcea să intuiască și să răspundă necesităților tuturor, ca în școala generală. Pe atunci știa ce le trebuia colegilor sau profesorilor înainte ca aceștia să fi verbalizat vreo nevoie. Când tovarășa dirigintă strângea nemulțumită între degete buretele uscat, Sanda era deja în drum spre țâșnitoarea de la intrare ca să îmbibe respectivul dușman al cretei în apă proaspătă. Sau era suficient ca profa de chimie să-și imagineze că are nevoie de vreo eprubetă, că imediat i se oferea una, culeasă din rastelul de pe mesele din laborator. Cea care anticipase solicitarea era, firește, Sanda, „organizatoarea de detașament“, cum i se spunea.

Așa cum se întâmplă deseori cu obiceiurile formate devreme, ele nu se mai dezlipesc ușor de tine în viața de adult. Poziția din catalog părea că i se fixase Sandei în caracter, căci rămăsese toată viața „în față“ — nu doar în clasamente, ci și în acțiuni care necesitau inițiativă, decizii, implicare. În gimnaziu fusese comandantă de detașament, șefa cercului de științe, păstra cheia de la dulapul clasei, organiza concursuri de recitat poezii în pauză, făcea liste cu cine ce aduce pentru serbarea de Crăciun. Iar acum o găseai mereu acolo unde se întâmplau lucrurile, nu doar unde se vorbea despre ele.

Sanda nu era doar profesoară de chimie, ci și directoare de școală, în același liceu pedagogic din Ploiești pe care îl absolvise, postură în care putea să-și exerseze

în continuare celebrele-i abilități de organizare. Ai fi putut ghici ușor că avea o funcție de conducere, căci arăta... managerial. Purta uniforma directorului de școală românească: taior ornat în lateral cu broșă, bluză de mătase cu fundă la gât, fustă lungă aproape până la glezne. Cu gândul la postura neapărat impunător directorială, Sanda insista să-și îndese picioarele în patul lui Procust al pantofilor stiletto, niște conduri țuguiați de Cenușăreasă, cocoțați pe un cui de toc; ignora cu stoicism gogoșile care i se revărsau peste marginea încălțărilor, convinsă că prestața managerială merită sacrificii.

Sub cupola voluminoasă a coafurii, Sanda ascundea un chip închrâncenat, tăiat în linii ferme, puțin colțuroase. Nu se machia decât ocazional, doar un ruj pal îi contura buzele subțiri, aproape inexistente. Compensa cromatic cu îmbrăcămintea, mereu îndrăzneț de pastelată, ca și când stofele folosite câștigaseră o competiție de culoare împotriva bomboanelor fondante. Avea aceiași cercei de aur din liceu, care se întrezăreau cu greu sub părul puternic tapat, înțepenit în postură oficială.

Emoționată de responsabilitatea momentului, Sanda își întâmpina colegii cu atenție egal distribuită, jucând profesionist rolul unei amfitrioane galante. Se uita frecvent spre poartă, căci nu voia să rateze venirea cuiva sau să sară peste etapele protocolului.

Fixa cu privirea îngustată printre gene, într-un gest miop, o siluetă ce tocmai intra în curtea școlii. Era Ana Amar, prietena ei de-o viață, acum profesoară universitară la București. Da, ea era, colega nu doar de generală, ci și de liceu. Eterna sa colegă de bancă. Incredibil cum, în dinamica mutărilor anuale, a reconfigurărilor

de clase, a capriciilor dirigintelor, ele reușiseră să rămână în aceeași formulă spațială în două cicluri de școlaritate. Cu minime rocade stânga-dreapta, ca atunci când Sanda își luxase o mână și avea nevoie să scrie cu cealaltă. Sau când soarele îi bătea Anei în oglinda ochelarilor care i-au însoțit privirea de-a lungul timpului și tânjea după locul mai umbrat al colegei sale.

Păstraseră această prietenie — nespectaculoasă, dar consistentă — peste ani. Deși nu mai locuiau în același oraș, niciuna nu ratase niciun moment semnificativ din viața celeilalte. Se vedeau des, se susțineau reciproc, nu aveau nevoie de „recapitulative” lungi, cum spunea Ana: câteva cuvinte și știau tot ce trebuia știut. Da, prietenia lor funcționa negreșit, fără amendamente. Intuiau mereu când să apară una în viața celeilalte, exact la timp, nici mai devreme, nici mai târziu, fie că era vorba de o aniversare, un examen, o dimineață prea goală sau o seară de inimă neagră. Aveau comunicarea lor aparte, ca un joc: puțină informare, puțină bârfă, doar de gust, ceva tânguire, nunți, petreceri comune, ajutor dacă era cazul. Invocau aceleași nume, repetau subiectele, ruminau în conversații aceleași teme, dar nu conta... Important era că procesul prieteniei de o viață continua și nu dădea niciun semn că s-ar putea schimba.

Ana înainta grăbită, preocupată să nu întârzie. Drumul de la București, unde locuia și lucra, fusese mai aglomerat decât anticipase. Își descărcase toate înjurăturile din repertoriu pe la intersecții, așa că acum era zâmbitoare ca o zână bună. Încerca să întetească pasul, dar pasul nu avea fermitatea dorită, căci nici emoția, nici tocurile uitate de obicei prin dulap, dar alese acum pentru impresie artistică, nu păreau să o ajute.

Și ea era neînsoțită, căci avea un bărbat plecat prin străinătăți cu munca și o fată care, adolescentă fiind, n-ar fi gustat în veci astfel de manifestări. Și sigur, dacă cineva ar fi îndrăznit să le povestească în vreo carte, nici asta n-ar fi apreciat.

Ana își păstrase privirea migdalată, combinată cu o încruntare specifică, care nu era semnul niciunei în-crâncenări; era doar o consecință a unui fel de a fi decis și tranșant. Purta o rochie îndrăzneț de roșie, tăiată sub genunchi și adunată în jurul gâtului într-un anchior adânc. Alegerea hainelor îi consumase nepermis de multă energie, așa cum se întâmpla înaintea oricărui eveniment mai important. Avea anxietate vestimentară, așa se autodiagnosticase. Câteva semne ale maladiei? Panică anticipativă, cu zile bune înaintea momentului, transpirații gâfâite de prea mult probat, șifonier întors pe dos, fugă compulsivă la magazinul de haine. Și de data asta trecuse prin același proces; și, minune, chiar era mulțumită de achiziția cea roșie. Așa că își lăsase acasă nervii iscați de hainele nerecunoscător de necuprinzătoare și își purta triumfătoare înălțimea înveșmântată în stofe noi către fosta intrare a elevilor din fosta ei școală.

În clasa ei de gimnaziu, Ana fusese cea mai înaltă dintre fete, performanță pe care nu și-o asumase deloc cu toată inima. Și asta nu doar pentru că, la vârsta aia, băieții nu-și dăduseră drumul la crescut, situație care îi provoca un fel de stinghereală, ci și pentru că nu voia să fie prima din șirul care se forma la ora de sport. Nu era sigură pe reacțiile ei când profesorul comanda „la dreapta” sau „la stânga” întregii clase aliniate în spatele fetei cu înălțime de top. Știa că îi trebuiau câteva secunde să se uite la mâna folosită la scris și să decidă că e dreapta. Ca

atare, prefera să-și vâre capul între umeri când se făceau comparațiile de centimetri. Reușea, prin manevra asta cocoșată, să ștergă un deget de înălțime și să cedeze altei colege privilegiul de a fi prima.

Chiar dacă nu era conducătoarea șirului de elevi la ora de sport, Ana tot era prima, la multe discipline. Era conștiincioasă cât trebuie, fără exagerare, cu minte ciudat de ascuțită și interes natural pentru cunoaștere.

Ana încerca să-și ghicească colegii din depărtare, forțându-și a cercetare văzul neajutorat, la fel de miop ca al Sandei. Nu voia să cadă în teribila gafă a neaducerii aminte a numelui cuiva. Recunoștea deja colegi pe care îi mai întâlnise între timp și tatona cu privirea, încă indecisă, alte câteva chipuri.

— Oo, doamna profesoară, hai încoace! a întâmpinat-o fosta colegă de bancă.

— Sanda, tot gură mare ești, te auzi din stradă!

— Noroc cu vocea, că altfel nu mă recunoștea nimeni după față!

— Da, cu imaginea avem ceva probleme. Deși poate nici sonorul n-a rămas la fel, s-o mai fi îngroșat și el.

— Ce aud, nu ai contrazis remarca despre față!? Că nu e adevărat, că nu m-am schimbat deloc... Asta ar fi fost reacția așteptată.

— Știi că sunt rea! a replicat Ana. Apoi, ce să spun, că nici nu te văd bine, trebuie să-mi schimb ochelarii.

Au râs împreună de glumițele lor amăruie.

— Noroc cu rețelele de socializare, așa ne mai recunoaștem și mai știm unii de alții.

Comentariul venea de la Mirela, o altă colegă, care a primit imediat multiple aprobări de la împătimiții digitalului din jur, înainte să continue:

— Sunt la curent cu tot ce e pe internet, vă știu pe toți cei care apăreți public sau postați câte ceva. Uite, Ana a scris o carte recent, Jean e...

— Jean e ce vrea el, a completat cineva.

— Da, parlamentar, inspector, ce vrea el, cum spui.

— Pe tine, Sanda, te-am văzut la știri aseară, a adăugat Mirela.

— Vai, șterge-ți din minte asta! M-am bâlbâit mai rău decât tipul ăla care făcea la un moment dat niște emisiuni despre cărți la televizor. Și mi s-au văzut toate ridurile, în ciuda straturilor de tencuială pe care mi le-au aplicat pe față.

— Hai că exagerezi! Dar, vorba Anei, și mie îmi trebuie ochelari!

— Haha, mda... Speram că nu se uită nimeni cunoscut la emisiunea aia.

— M-am uitat eu, na! Dacă stau acasă cu ăla mic toată ziua, ce să fac?

Mirela era într-adevăr casnică, legată de nevoile de îngrijire ale fiului ei, imobilizat de o boală nemiloasă în căruciorul cu rotile. Locuia în continuare în Ploiești și era măritată cu un polițist. Înainte de nașterea copilului fusese asistentă medicală, dar renunțase la serviciu pentru că numai ea știa, mai bine decât oricine altcineva, cum să simtă nevoile celui mic.

Chiar și așa, în ciuda greului pe care îl avea de purtat, Mirela își păstrase aceeași strălucire din privire, pe care o avusese și în gimnaziu. Era, ce-i drept, avantajată și de ochii mari negru-tăciune, cu gene imense, demne de Cartea Recordurilor. În rest, nimic nu era mare la trupul ei: nas de păpușă, păr tuns garçonne, pantofi minusculi. Rămăsese așa din școala generală, când era ultima

ca înălțime din șirul fetelor. De fapt, era ultima mai me-reu. Nu la note, unde era cam pe la mijloc, ci la acțiunile care presupuneau reacții rapide. Mirela parcă n-avea adrenalină-n ea, nu se îngărmădea, nu sărea din bancă, aștepta să iasă toată lumea din clasă ca să-și facă și ea loc. Era calmă și foarte răbdătoare, statornică în lentoarea ei.

— L-am luat și acum cu mine pe băiat. Nu poate să meargă, îl port peste tot, a explicat ea.

— Ești picioarele lui...

— Și el sufletul meu...

— Ca în cartea aceea în care un orb căra în spate un popă care nu putea să meargă, a spus Sanda.

— Da, *Zahei orbul*, a completat Ana, mai mult ca să mute discuția de la greutățile vieții către literatură.

Literatura aceea pe care numai cei care terminaseră școli acum mulți ani o mai știau.

— Exact, a încuviințat Mirela, așa suntem și noi, o formulă deja, ne susținem reciproc.

Mirela le-a arătat tuturor cu un gest locul umbrît unde dormea, într-un cărucior cu roțile, jumătatea ei de formulă. Copilul stătea cu fruntea aplecată într-o parte, sprijinită de vreun vis. Avea mâinile răsucite și picioarele subțiri, adunate de genunchi, neputincioase. Inspira fragilitate și liniște.

— N-am avut cu cine să-l las. Bărbat-miu e mereu la serviciu, ne trebuie bani de... Și el cumva s-a îndepărtat de situația asta, nu prea s-a împăcat cu ea. Așa că pe copil mi l-am asumat eu integral. Vă povestesc...

Atmosfera agreabilă de început de vară tocmai fusese străbătută de un fulger rece. Toți au rămas câteva secunde cu privirea lipită de liniștea copilului care zâmbea în somn vreunui gând năstrușnic. Își imaginau eforturile

familiei, dependența băiatului de mamă, progresele ezitante. Nu prea știau cât de greu e de dus grija lui, căci Mirela se ascunsese în nemărturisire. Deși în gimnaziu fusese prietena tuturor, acum părea Mirela nimănui. Se închisese în sine nu cu ostentație sau revoltă, ci cu tăcere și discreție. Nu părea supărată pe soartă, doar obosită și străvezie.

— Ah, uite că vine și Bobi! a remarcat un glas puternic, spărgând momentul înghețat.

Se anunța astfel prezența domnului doctor ortoped de la București, care tocmai se îndrepta spre grup. Mergea agale, parcă preocupat mai mult de numărarea dalelor de sub tălpi decât de recuperarea minutelor trecute peste ora fixată pentru întâlnire. Era așa cum fusese dintotdeauna: un meticulos. Ca urmare meseria de chirurg i se potrivea foarte bine, toți erau de acord. Iar faima care îi înconjură numele era și ea binemeritată.

În școala generală, Bobi făcuse echipă bună cu Sanda și Ana; ei știau toate răspunsurile la istorie, recitau cu entuziasm versuri patriotice, rezolvau toate dilemele culegerilor de matematică, participau la concursurile despre „tinerețea revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu”. Pe care le câștigau întotdeauna, împreună. Martoră era fotografia cu ei ținând diplomele strâmb în mâini, cu fețele ușor jenate și mândre, care stătuse prinsă ani la rând la panoul de onoare.

Acum, e drept că în poza de frunțași Bobi tânjea să stea mai mereu pe lângă Ana. De fiecare dată când se forma un rând, când se cerea un partener de lucru sau de rezolvat probleme pentru *Gazeta Matematică*, când se făcea o echipă, el se îndrepta natural, cu un aer absent-concentrat, către ea. Așa au ajuns să lucreze împreună într-o

vacanță de vară la o temă la biologie, umplând un ierbar cu plante deshidratate între pagini de carte. La final, printre schițe cu frunze, nervuri și tulpini, Bobi i-a dăruit Anei câteva flori de nu-mă-uita culese dintr-un rond știrb din parcul mare. Și ea le-a păstrat, într-o cutie veche de pantofi.

La ani distanță, deși locuiau amândoi în București, conversațiile li se înnodaseră rar: doar câteva urări politicoase, un telefon ratat la un moment dat, un „ne mai auzim” rămas la stadiul de intenție. În schimb, Bobi se mai intersectase cu Sanda, căci ea îi trimitea din când în când la spital niște posesori de oase rupte, să-i dreagă și să-i îndrepte.

Acum, la reuniune, doctorul venise însoțit de o domnișoară, o apariție foarte mlădiaoasă și de neignorat. Era toată numai picioare, date de Dumnezeu cel darnic cu unii dintre noi, toată numai sâni rotunzi și buze pline, date de bisturiul cel vrednic și fidel față de cei fericiți financiar.

— Să nu-mi ziceți că asta e nevastă-sa! a comentat cineva.

— Ei, nevastă-sa, Doamne ferește! Poate fii-sa!

— E divorțat, mi-a zis mama lui când ne-am întâlnit în piață, la Hale. Și da, are o fată, dar mai mică, a explicat Mirela situația familială a domnului doctor.

Mirela nu-și prea întâlnea foștii colegi, dar avea sesiuni dense de interacțiune cu mamele lor grabnic furnizoare de informații, prin piețe sau parc.

Bobi purta o cămașă albă, dotată — invariabil — cu un stilou strecurat în buzunarul de la piept, locul în care își ținea, probabil, și încurcatul scris de doctor. Avea părul ușor ondulat, grizonant prematur în jurul tâmpelor, pieptănat atent pe spate. Își purta agale înălțimea

considerabilă pe alea de ciment, derulată de la poartă până la poalele clădirii ca un fel de covor ceremonial. Iar însoțitoarea agățată de brațul lui drept avea un aer de Hollywood, cu asta erau cu toții de acord.

— De ce-i ziceam noi Bobi, doar îl cheamă Laurențiu, Bratu Laurențiu? s-a mirat cineva din grup.

— Chiar, habar n-am! Poate pentru că era la modă serialul *Dallas*? a opinat Sanda, zâmbind nostalgic la amintirea serilor când un oraș întreg stătea cu sufletul la gură să vadă cine l-a omorât pe JR.

— Da, *Dallas*! Dacă lui Jean Rotaru îi ziceam JR, aveam nevoie și de frac-su.

— Chiar credeți că el mai vrea să-i spunem așa? Bobi, doctorul. Sună bine la vârsta asta?

— Vrea, tot așa îi zic apropiații și acum.

— Cu duduia asta după el, poate i-ar plăcea să-i dăm un nume mai falnic.

— Mi s-a părut că ai zis falic... haha.

— Lasă, frate, nu contează cum îi zicem! Bine că avem picioarele asigurate, chirurgul e cu noi, nu se știe când avem nevoie, Doamne ferește! a spus cineva din mulțime cu bucuria omului care are cunoștințe în sistemul medical românesc.

— Salut pe toată lumea! a zis Bobi încă de departe.

— Hai să trăiești, domn' doctor!

— Să trăim cu toții! a răspuns el vesel.

Și a început să dea mâna cu bărbații din grup, mai mult ca să le abată privirea rătăcită printre nasturii neînchiși ai bluzei pe care o purta șarmanta sa însoțitoare.

Ajunsese în dreptul lui Aurel, fostul coleg de bancă, acum mare actor; n-a apucat să mai întindă vreo mână, căci acesta i-a sărit de gât. Ba chiar actorul a încercat să-l

ridice în brațe și să-l învârtă în aer, de drag. Evident, era o supraapreciere a puterilor personale, Aurel eșuând teribil în estimarea diferenței de înălțime și greutate dintre el și cel care-i declanșase excesul de entuziasm.

— Domnule personaj, ia stai calm! l-a îndemnat Bobi pe Aurel, domolindu-i elanul.

Bobi manifesta aceeași atitudine patern-ocrotitoare față de colegul lui de bancă pe care o avusese dintotdeauna. Era dinamica lor bine cunoscută. Unul dintre ei era conștiincios, responsabil, atent la ore și la orice altceva, celălalt, exuberant și haotic. Aurel era cel din urmă, evident. Unul făcea litere și figuri geometrice așezate în ordinea predictibilă a cerințelor didactice, celălalt proiecta mici fantome de lumină pe pereți, captând raze de soare rătăcite prin geam în oglinda de bărbierit a tatălui său. Așa că se completeau și se echilibrau reciproc, de parcă liniștea doctorului cerea mereu o contrapondere energetică, precum o baterie care își căuta celălalt pol; iar actorul clasei putea să fie întotdeauna o astfel de sursă inepuizabilă de vivacitate.

Căci Aurel — cu A de la actor, cum se recomanda — era într-adevăr un personaj. Necăsătorit, locuitor peste tot în lumea mare, exuberant, agitat, original, inventiv, creativ... și se mai pot adăuga multe alte epitete săltărețe. Bine, mai avea și momente de cădere, la fel de adânci pe cât de înalte îi erau urcările, dar acestea se petreceau departe de ochii cunoscuți. C-așa-i în lumea asta, vulnerabilitățile nu se pun în vitrină.

Aurel avea o expresivitate teribilă și asta îl ajuta să fie un actor bun, preferat de multe teatre. Lucrase mult în străinătate, căci se adapta cu rapiditate oriunde și putea să se exprime în limbi și limbaje diferite.